

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Bonae, Eminentissimi S. R. E. Titulo S. Bernardi
Ad Thermas Cardinalis Presbyteri Opera Quotquot
hactenùs separatim edita fuerê Omnia**

Bona, Giovanni

Antverpiae, 1677

§. 7. Hujus Libelli utilitas, & exhortatio ad perfectionem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10805

expergisci conantur, sed alto sopore demersi, protinus in somnum remerguntur. Nemo igitur mirari debet, si multa proponimus, nihil excusimur; tamen quia difficultates, quae in bonis actionibus solent occurrere, non praevidemus, illisque apparentibus retrocedimus, tum quia magis in propriis viribus, quam in Dei adiutorio confidimus, & ideo ingruente tentatione deficimus, ut discamus non nostrae virtutis esse, sed Divinae misericordiae, quod vincimus: tamen quia denique multam speculationi, parum affectui incumbimus, & leges bene vivendi in doctrina potius, quam in conscientia habere volumus, scientiam Divinam studiosè inquirentes, non ut mores habeamus quos illa instituit; sed ut ad hominum laudes per ejus ostentationem perveniamus. Inanis autem labor est sapientiam discere, & insipienter vivere.

§. VI.

Regulas Evangelicae perfectionis non solis Religiosis, sed omnibus Christianis traditas esse.

Quia plurimi sunt, qui tradita à Christo Christianae perfectionis documenta nec discere, nec servare volentes, ne illa temere abjecisse videantur, ad illos dumtaxat spectare asserunt, qui claustris inclusi à seculi curis alieni sunt; ostendam evidenter quam sit inanis & falsa eorum persuasio, ut hoc errore sublato veritas patefacta clarescat. Verissimum quidem est, duplici statu Christianorum vitam distingui, mundano, & religioso; uterque tamen, diverso licet tramite, ad eundem terminum tendit: & quod attinet ad praxim virtutum, ad mundi contemptum, ad paupertatem spiritus, ad amorem Crucis, par utriusque conditio est, hoc solo intercedente discrimine, quod Religiosi solemnium votorum ac regularum vinculis divincti, strictiori jure quam mundani ad perfectionem tenentur, in reliquis una & eadem vitae ratio ab utrisque requiritur, unum & idem Evangelium omnibus praedicatum est. Cumque Deus nihil praecipiat nisi Charitatem, nihil prohibeat nisi cupiditatem, nulla in his differentia, nulla exceptio personarum reperitur. Praecipit Salvator noster, ne quis verbum otiosum loquatur, rationem de illo redditurus in die iudicii, ne quis irascatur, ne quis concupiscat,

nec ullam videmus positam esse distinctionem inter Monachos, & conjugatos. Simili modo cum dixit beatos esse qui lugent, infelices qui rideant: cum docuit, nos oportere semper orare, omnibus renuntiare, vitam odisse, nos ipsos abnegare, injurias patienter ferre, intrare per angustam portam, nullum certè hominum genus exclusit. Paulus item Apostolus, cum omnibus Christianis etiam conjugatis filiosque nutrientibus scriberet, nonne ab illis omnem exigit vitam Monasticam disciplinam? habentes, inquit, alimenta, & quibus regamur his contenti sumus (1. Tim. 6: 8.) Quid amplius ab Anachoretis requireret? Petrus quoque & Jacobus Apostoli, nonne ad omnes Christi fideles scribebant, cum eos hortabantur, ut essent sancti, integri, perfecti, in nullo deficientes, (1. Petr. 1: 15. Jac. 1: 4.) Christus denique cum dixit, Estote perfecti, sicut & Pater vester caelestis perfectus est (Matth. 5: 48.) sermonem habuit ad omnes in se credentes, quibus altissimum Sanctitatis scopum praefixit, ut omnes qui per adoptionem Filii Dei nominamur, & sumus, Patris Perfectionem aemulemur. Magna itaque cunctis Christianis sanctitatis necessitas indicta est, ne à paterna hereditate tanquam degeneres excludantur.

§. VII.

Hujus Libelli utilitas, & exhortatio ad perfectionem.

Idèò contemptis omnibus, quae bona mortales putant, huic soli curae incumbendum est, ut per Christi vestigia ad Evangelicae perfectionis culmen properemus. Ad hoc referuntur quaecumque in hoc Libello collecta sunt, ut superatis sensuum praestigis, & veritate comprehensâ, quasi in Regionem originis nostrae revertamur, de vitiis triumphaturi, & in perpetuum regnaturi. Filii hujus saeculi persuadere conantur, perfectionem rem difficillimam esse, nec posse in hoc mundo inveniri, ut segnis effectus homo quaerere non audeat, quod se consequi posse desperet. Sed volenti nihil difficile, & quidquid arduum est, gratia Dei facile reddit. Tanta est autem pulchritudo justitiae, tanta jucunditas aeternae lucis, tantus splendor incommutabilis veritatis, ut si unius tantum

tum diei morâ in ea manera liceret, innumera- biles hujus vitæ anni pleni delitiis, & omni af- fluentiâ temporalium bonorum, merito contem- nerentur. Scriptum est enim, *Quia melior est dies unâ in atriis tuis super millia (Psal. 83.)* Ne- mo autem mirari debet, si quæ aliquando in hoc tractatu repetita occurrent; connexa sunt enim virtutum documenta, & hæc est vis veri- tatis, ut quo propius ad ipsam accedimus, eò frequentius in eandem incurramus. Si quæ ve- rò aspera & difficilia, si quæ graviora, & hu- manæ fragilitatis vires excedentia videantur, meminisse juvabit regnum cælorum vim pati, nec esse condignas passiones hujus temporis, quamvis unus omnes sustineat, ad futuram Glo- riam, quæ revelabitur in nobis. Brevis labor est, merces æterna.

S. VIII.

Quam necessaria sit Christiano ultimi finis consideratio.

Nec verbis exprimi, nec mente concipi potest, quanta sit inter Christianos ul- timi finis ignorantia. Si nulla esset æternitas, si nihil post hanc vitam sperandum aut timendum foret, numquid aliter viveremus? Paucissimi sunt, qui serio considerent, hoc unum sibi & gravissimum negotium in hac vita peragendum esse, ad quod omnia dirigere, cui totis viribus incumbere oportet, ut quisque scilicet finem suum consequatur, qui propter se appetitur, & non refertur ad aliud, de quo Philippus Apostolus loquebatur cum dixit, *Ostende nobis Patrem, & sufficit nobis (Joan. 14: 8.)* Finis enim, qui est Deus, ejusque clara visio sufficit nobis, quia ejus non erit finis. Cætera nugæ, & vanitates sunt, & afflictio spiritus. Docet nos corporis figuratio ad quid nati simus. Erecto enim vul- tu creavit nos Deus, ut cælum aspiciamus, unde origo nostra, ubi patria est. Plerique tamen pecudum more in terram proni nihil quærunt, nihil sapiunt nisi terram; ac veluti lethargo oppressi vix ad magnos clamores, atque etiam ad- moto igne, caput attollunt. Tum paucis ver- bis imperfectè prolatis rursus obdormiunt, & verba salutis nec audire volunt, nec audita per- cipiunt. Verbum Domini est, *Quærite pri- mum regnum Dei, & justitiam ejus, & hæc omnia adjicientur vobis (Matth. 6: 33.)* Nos

autem de regno Dei nihil solliciti, pecuniam pri- mum quærimus; & sæculi dignitates atque vo- luptates: & huic soli curæ intenti sumus. Ille docuit nos, unum esse necessarium (*Luc. 10: 42.*) nos in multa distrahimur, quæ nihil aliud sunt, quam impedimenta salutis. Ait ille, ut eadem hominibus faciamus, quæ nobis volu- mus ab illis fieri (*Matth. 7: 12.*) nos ex adverso ea facimus aliis, quæ nolumus ab illis pati. Ille dixit, *Nolite judicare (Matth. 7: 1.)* nos alio- rum severissimi judices. In fratrum oculis festu- cas arguimus, trabes in nostris non videntes. Præcipit ille, ut ipsum toto corde, & super omnia diligamus (*ibid. 22: 37.*) nos opes, & voluptates plusquam ipsum amamus præferen- tes ei quidquid naturæ depravatæ errores fove- vet, quidquid blanditur concupiscentiæ. Ina- nis igitur est, quod ad nos attinet, prædicatio crucis, inutilis incarnatio Verbi, inefficax vir- tus Sacramentorum, quandoquidem ita vivi- mus, ac si nullam Dei & ultimi finis notitiam haberemus. Cumque vita cujusque animalis in operatione sibi congrua consistat, nostra autem propria operatio sit cognitio, & amor Dei, quidquid operamur huic fini conveniens, salu- tare est; quidquid extra illum, inutile & va- num: quidquid contra illum, perniciosum.

S. IX.

Cum omnes velint esse beati, cur non omnes beati sint.

Omnia qui ratione utuntur certa senten- tia est, velle homines beatos esse. De ipsa autem beatitudine multæ, & magnæ contro- versæ excitatæ sunt, in quibus Philosophi studia sua & otia contriverunt, ut discerent, quæ sit vita beata, cujus appetitio Christianis, & infi- delibus, sapientibus & insipientibus communis est. Sed in quo vera beatitudo consistat, feli- Christiani norunt, qui fide credunt fontem totius felicitatis, & finem omnium appetitionum Deum esse, qui est summum bonum & finis ulti- mus, quem super omnia amare debemus, ut in ejus fruitione quiescamus. Satis autem deplorari non potest innumerabilium Christianorum cœ- ca perversitas, qui cum beatitudinem vehe- menter exoptent, nihil tamen agunt, quo il- lam adipisci valeant: ita enim deluditur eorum